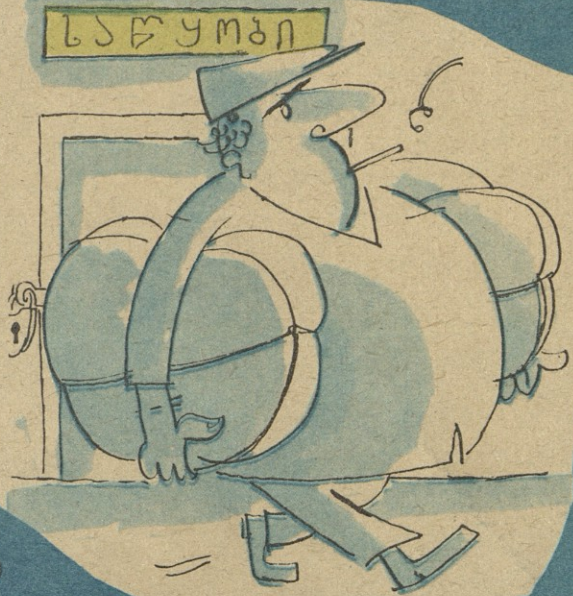

თბილი ადგილი

ცხელი ადგილი

დამსჯელური ადგილი

ექსპონატი გამოფენიდან — „მზესუმზირა“

გამომცემლობა „მერანის“ საგამოფენო დარბაზში გაიხსნა საქართველოს სსრ დამსახურებული მხატვრის, საქართველოს კომკავშირის პრემიის ლაურეატის — **დიმიტრი ვახტანგის ძე პრისტავის** — პერსონალური გამოფენა, რომელმაც ერთხელ კიდევ მოიპოვა მხანველთა საერთო აღიარება და დიდი სიყვარული.

დიმიტრი პრისტავის განუმეორებელი კლორიტით აღბეჭდილი სატირულ-უმორისტული ნახატები ყოველთვის ამშვენებს ჩვენს ქურხალს.

დიმიტრი პრისტავს

ჰა, გამოფენაც გაიხსნა: გვაქვს უთვალავი ფერითა! გახსნას დაესწრო ქართული კულტურის მთელი ელიტა!.. სულით და გულით გილოცავ — დიდებულ დიმა პრისტავს!.. ხვალ იტყვის შთამომავლობა, რაიც დღეს შენზე ვერ ითქვა!..

შენ შექმენ სახე ახალი დიდი მხატვრობის ჩვენისა, — აღსავსე პოეზიითა, მზითა და აღმაფრენითა!.. ეს საღალღობო მიიღრთვი ნიშნად თაყვანისცემისა! კვლავ გაახარე „ნიანგი“ უკვდავ ნახატთა ფენითა!

ზაურ გოლჭოყაძე

დიდა სულხან-საბა ორბელიანი ქრთამს „საცოდავი ძღვენი“ უწოდა.

ზოგიერთი მოსამსახურე, თანამდებობის პირი კი არ ერიდება „საცოდავი ძღვენი“ მიღებას. თუმცა მან კარგად იცის, რომ ამ დამამცირებელი და სახელისგამტეხი მოქმედებით მკაცრი დასჯა მოელის, მაგრამ ამას როდი თაკილობს შუბლის ძარღვგაწყვეტილი კაცი!

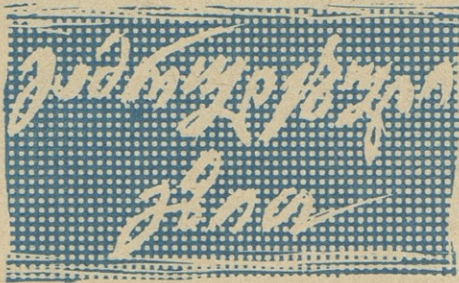
სწორედ ამას არ მოერიდა სამხედრო სამსახურიდან გადამდგარი და სამოქალაქო სამსახურში ჩამდგარი გიორგი ალექსანდრეს ძე ლომიძე.

ლომიძემ სამ ათეულ წელზე მეტი იმუშავა სამხედრო სამსახურში. ბოლოს იგი ქ. თბილისის 26 კომისრის სახელობის რაიონის სამხედრო კომისარიატში მუშაობდა ერთ-ერთი ნაწილის უფროსად, საიდანაც გააცილეს პენსიაზე. გიორგიმ იმავე რაიონში ისურვა სამოქალაქო სამსახური და სათანადო ორგანოებს მიაკითხა: სამუშაო, ითხოვა.

მალე მოეწყო კიდევ მისთვის ხელსაყრელ ადგილზე. იგი 26 კომისრის სახელობის რაიონის საბჭოს აღმასკომის საბინაო განყოფილების ინსპექტორად დანიშნეს.

გიორგიმ აწონ-დაწონა თავისი სამსახურებრივი ფუნქციები, გაითვალისწინა ბინის მიღების აღრიცხვაზე მყოფთა პირ-ვარამი და მაშინვე განსაზღვრა ხელის მოთხოვნის პერსპექტივები.

პირველი ნავსი **საინა ექვთიმოშვილის** ჯოხით გატყდა თუ არა, ეს ძნელი სათქმელია, მაგრამ ერთი კი ნათელია: გიორგი ლომიძის მიერ გადაგდებულ ანკესზე წამოგებულ საინა ექვთიმოშვილის მიერ ნაბოძები „საცოდავი ძღვენი“ საბედისწერო გახდა გიორგისათვის.

საინა ექვთიმოშვილმ, რომელიც ბინის მიღების აღრიცხვაზე იყო აყვანილი და ხშირად აკითხავდა საბინაო განყოფილებას, მიზანს მაინც ვერ აღწევდა. სად არ გაგზავნა განცხადებები, მიმართა ქალაქისა თუ რაიონის ზემდგომ ორგანოებს, ითხოვდა დახმარებას: მომეშველეთ, პატარა ბავშვით უბინაოდ ხან სად ვათევ ღამეს და ხან სადაო! ყველა ეს განცხადებები საბოლოოდ თავს იყრია რაისაბჭოს აღმასკომის საბინაო განყოფილებაში და იზრდებოდა ქალაქადებით მისი აღრიცხვის პირადი საქმე.

ერთ დღეს, როცა ს. ექვთიმოშვილმა კვლავ მიაკითხა საბინაო განყოფილებას და გიორგი ლომიძეს შეეგდრა, მე თუ არ გეცოდებით, ბავშვი მაინც შეიბრალებთ, გიორგიმ უპასუხა:

— განცხადებების სიმრავლე და ბავშვით წუწუნის რომ კმაროდეს ბინის მისაღებად მაშინ ყველა უშვილო ბავშვს იშვილებდაო!

— აბა, მამ, რა ვქნა, როგორ მოვიქცე, რა წყალში ჩავვარდე?! — შეწუხებული შეეკითხა ქალი.

— შენ ჯერ კიდევ ვერ მიხვდი, რომ ფულია ყველაფრის წამალი?! — აქ უკვე გამბედაობა გამოიჩინა გიორგიმ და პირდაპირ შეტევაზე გადავიდა.

— გაცირვებულმა ქალმა სად რა ვიშოვნო?

— არ იშოვნი და იარე ქუჩაში! — მოურიდებლად უპასუხა გიორგიმ.

— მაინც რამდენს ითხოვ?

— ერთ ოთახს ორი ათასი მანეთი სჭირდება!

— რა ამბავია! ამდენს სად ვიშოვნი?!

— როგორ თუ რა ამბავია! შენ ხომ არ გგონია, ეს მარტო ჩემია, განყოფილების უფროსის გარეშე არ კეთდება ეს საქმე! — ნებსით თუ უნებლიეთ მოიშველია გიორგიმ ავტორიტეტი.

ეს მოლაპარაკება დიდხანს გაგრძელდა და, ბოლოს, როგორც იქნა, შეთანხმებას მიაღწიეს. მომავალი შეხვედრა ისევე გიორგი ლომიძის კაბინეტში დანიშნა.

დანიშნულ დროზე გამოცხადდა ანკესზე წამოგებული კლიენტი. გიორგიც მომზადებული იყო შესახვედრად. ს. ექვთიმოშვილმა ორი ათასი მანეთისაგან გაბერილი კონვერტი დაულო მავიდაზე სიამოვნებისაგან გაბღენძილ გიორგის.

გამომძალველს სახე გაუბრწყინდა, კონვერტი გაზეთში გაახვია და ჯიბეში ჩაიღო, თანაც გულში ღიმილით ჩაილაპარაკა, ქრთამი, ჯოჯოხეთისა კი არა, ჩემი სულის გამნათებელი უფრო ყოფილაო. შემდეგ წამოდგა, კლიენტთან ერთად გამოვიდა კაბინეტიდან, გულთბილად დაემშვიდობა, კიბეები ჩამოიბრინა, საკუთარ მანქანაში ჩაჯდა და გზას გაუდგა...

გიორგის გზა ძალიან მოკლე გამოდგა. იგი გზაში შეაჩერეს და თავისი ნადავლით სულ სხვა გზით წაიყვანეს...

ამით დამთავრდა გიორგა ლომიძის საბინაო „მოღვაწეობა“. თვითონ კი სულ სხვა ბინა მიიღო — უქრთამოდ და უორდეროდ!

ზ. 67

კალერიან მამუკელაშვილი 50 წლისა

ცნობილ ქართველ იუმორისტ მწერალს, სატირიკოსსა და ჟურნალისტს, „ნიანგის“ კორესპონდენტთა ქსელის უფროსს — ვალერიან მამუკელაშვილს — დაბადების 50 წლისთავი შეუსრულდა.

ვალერიან მამუკელაშვილის პირველი ფელეტონი 1946 წელს დაიბეჭდა ჩვენს ჟურნალში. მას შემდეგ მწერლის სატირულ-იუმორისტული ნაწარმოებები სისტემატურად ქვეყნდება როგორც „ნიანგში“, ასევე რესპუბლიკურ თუ საკავშირო პრესაში და მკითხველთა საყოველთაო მოწონებას იმსახურებს.

ვალერიან მამუკელაშვილი ხშირად იბეჭდებოდა აგრეთვე ჩვენი ჟურნალის ფურცლებზე თავის განუყოფელ მეგობარ, გამოჩენილ ქართველ იუმორისტ, დამსახურებულ და ღვაწლმოსილ ნიანგელ, აწ განსვენებულ გრიგოლ ჩიჭვილაძესთან თანავტორობით.

ვალერიან მამუკელაშვილმა „ნიანგის“ ბიბლიოთეკის სერიით, გამოსცა ოთხი წიგნი — „როგორ გავხდი ინტრიგანი“, „ოჯახური სიტკბო“, „გუტენ მორგენ, გურგენი“ და „წერილი ხეცსურეთიდან“.

მან ოთხჯერ გაიმარჯვა „ნიანგის“ მიერ გამოცხადებულ კონკურსში.

ვალერიან მამუკელაშვილი არის ქალაქ-მუზეუმ მცხეთის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის თავმჯდომარე და ეწევა ნაყოფიერ საზოგადოებრივ და შემოქმედებით მოღვაწეობას.

ჟურნალ „ნიანგის“ რედაქცია, მკითხველთა მრავალრიცხოვანი არმიის სახელით გულითადად ულოცავს თავის ერთგულ მეგობარს — ძვირფას ვალერიან მამუკელაშვილს — დაბადების 50 წლისთავს, უსურვებს მას ხანგრძლივ სიცოცხლეს, ჯანმრთელობასა და ახალ შემოქმედებით სიხარულს!

დაბადების დღეს გილოცავ — რაინდს — საყვარელს ყველასთვის — მოსამართლეს და მოწყალეს — ვალიკო მამუკელაშვილს!

ვაჟკაცურ ლექსად ანთიხარ და ლექსით ვიხდი მაღარჩს: ხარ ნაღდი მამულიშვილი — ტანით და სულით მაღალი!..

იუმორისტი — ხალასი, უხვი, კეთილი, მდაბალი!.. „ნიანგის“ კორესპონდენტთა მამამთავარო, მამფალი!..

შენ — მოწოდებით ნიანგელს და პროფესიით ინჟინერს — გაქვს უამრავი საქმე და ამიტომ ველარ იძინებ!..

თუ დაიღალო, ვალიკო, ამდენი საქმის კეთებით, — სჯობს ვალოკორდინს, ვალიდოლს ვალერიანის წვეთები!

ბევრი სახალხო თეატრი დგამს შენს სკეტჩებს და პიესებს!.. ნუ გეწყინება, ზოგ-ზოგი რომ დავიწყებას მიეცეს!

შემოსე მცხეთა-ქალაქი ახალი ტანისამოსით! — ამისთვის არვინ დაგიჭირს, მარჯვენას არვინ არ მოგჭრის!

რადგან ღმერთივით კაცი ხარ, შენს სადღეგრძელოს ღმერთიც სვამს — სვეტიცხოველო „ნიანგის“, ქალაქისთავო მცხეთისა!

ზაურ გოლჭავაძე

მეზობელო, არ გრცხვენია?!

ერთმანეთს რომ ასე ტკბილად შევებრდით, ერთ ეზოში პატარებს რომ გვირბენია, მეზობელო, ჩემს ბინაში, შენს ბინაში აღარ გახსოვს, თუ რამდენჯერ გვიმდერია?

დღეს სიბერეც მოგვეპარა გამეტებით, ვინ დათვალოს, თმაში თეთრი რამდენია? და ამგვარი წვრილმანების გულისათვის რომ მიჩივი, მეზობელო, არ გრცხვენია?!

დაშინებულს ფანჯრები ვერ გამიღია, საჭმლის სუნი წნევასა და სიცხეს გიწვევს, ქვაბებს სუნავ, შენი ვერა გამიგია, ხინკლისათვის ანონიმურ წერილს მიწერ!..

მაცივარი ვიყიდე და ცუდად გახდი, მტვერსასრუტზე ისტერია დაგემართა, მერე ათგან მიჩივლე და, მეზობელო, რას მერჩოდი, შენი, აბა, რა მემართა?!

შენი შიშით სტუმარი ვერ მიმიღია, წამსვლელ-მომსვლელს ეჭვის თვლით აკვირდები, სათავური რომ ვუყიდო ოჯახობას, — „რა თანხით?!“ — შეშლილივით აყვირდები!..

ავად გახდი, ტაქსით წამალს დაგეძებდი, ტრამბახობდი: „მეზობელი მაფასებსო!“ მოგარჩინე, საჩივარი დამიწერე — „ტაქსში ფლანგავს ასებსა და ათასებსო!“

„ასე ცხოვრობს, რატომ ცხოვრობს, საიდან აქვს, ვისგანა აქვს?!“ — ზოგჯერ ფოსტით, ზოგჯერ მოთქმით, საჩივრები დაგაქვს, დაგაქვს!..

ხარბი ხარ და ეჭვებით ხარ შეპყრობილი, ყველაფერი თავდაყირა გეჩვენება! მეზობელი რომ არ გყავდეს, მეზობელო, აბა, მითხარ, თვითონ შენ რა გეშველება?

ასე ტკბილად ერთმანეთს რომ შევებრდით და ამ ქვეყნად ცოტა დრო რომ დაგვრჩენია, რატომ, რისთვის, რის გულისთვის, მეზობელო, რომ მიჩივი, აბა, როგორ არ გრცხვენია?!

ვალერიან მამუკელაშვილი

ნახ. ზ. ფიცხალაშვილი

ზ. 76

ოჯახური ღუმელი

ხმა მკლადეაღისა

ველა დაწესებულების განა-
ნა თავისი ყელის გაზეთი და
ყოველ მათგან ძალზე რიგინა-
ლური სახელწოდება აქვს. მაგა-
ლოდა: „სტომატოლოგის ხმა“ —
კიბოს პოლიკლინიკა, „ვერნი-
ლოგის ხმა“ — განთესი ან ვერ-
ნალს რედაქცია, „ფსიქიატრის
ხმა“ — ფსიქ-ინვეროლოგურ სა-
ავადმყოფოს, „პოდიატრის ხმა“ —
„სტამბის“, „მონადირის ხმა“ —
მინეკავშირს, „პედიაგოგის ხმა“ —
სკოლას და ა. შ.

ალბათ შეამჩნიეთ მისი ძირითადი
კანონზომიერება: ყოველ გა-
ზეთს ერთი გამორთინებლისტიტ-
ყვა აქვს — ხმა, მაგრამ ყველა-
ნი დასაბუთებული, რომ ასეთი
სტამბატრიაჯაა შეუძლებელი
ფრანკისი შედგენა. ამიტომ თავს
ვაძლებულად ვიცილი მეც ავიღე
ხმა და შემეფიქტრო ასეთი წი-
ნადგება:

ყოველი დაწესებულების ყელ-
ლის გაზეთი დასაბუთდება იმ სპე-
ციდის მიხედვით, თუ რას აკე-
რებს ესა თუ ის დაწესებულება.
მ ესე ემსახურება, ან რა ხდება
შეგ და სხვა.

ინტერესულად ეს ასეთანაირად
გამეფიქტრობოდეს:
სკოლაში ხშირად დაივლია კლა-
სების მიხედვით: „მეცნიერულ-
მეცნიერული“, „პირველკლასე-
ლების ყიფილი“, „საბავშვო-
ლების ყიფილი“ და სხვა.

სტამბატოგოვერ პოლიკლინი-
კაში — „კვირების ლუკაში“,
„პაციენტის ბიავილი“.

მეფრანკელეობის ფერმაში —
„კიაობი“, „კაიანი“, „ყოველიყო“.

მეცხოველეობის ფერმაში —
„მოძიის ზეული“, „ლორის ღრუ-
ტენი“.

ფრანკიანეკეციაში — „ფრანკი-
კორიონის სპეკიანი“, „ლოთი-ჩანა-
ლო“.

სტავილიანე — „მაყურებლის
ღრიანკელი“.

განაბრე — „მეყიდვლის ყვა-
ნი“, „გამყიდვლის შეხალაი“.

რეპორტიანი — „მრავალმნი-
ერი“, „პიკების ჰაზონი“.

გამოთავსებულეობი — „მოგრა-
ლის კინემა“.

ფეატრეში — „მაყურებლის
ტაში“, „ყოფილი მიტყველება“,
„მონალოგი“, „დილოგი“.

შემოქმედლებით ორგანიზაციებ-
ში — „დაცხენილის ჩივილი“.

ტაქსების კანტორაში — „ხურ-
ის ჩხრილი“.

დასაფთავების ორგანიზაციებში —
„სანაკვე მანქანის ზარი“,
წყალსადენში — „გახეთქილი
პილის შიშინი“,

ბავაზიებში — „მყიდველ-გამ-
ყიდველიანი“.

სასადლოების ტრესტში — „ხა-
მკარისებური სიბერე“ —
და სხვა მრავალი და მრავალი.

რ. ბ. კაცია

სურთავილი

ღვილის რისხვა

„ღვილის რისხვა“ — ამბობენ და შიშით სული
სძობილიათ, იმან ჩივის ნათქვამს ყური არაინ მოქანას,
„მგის რჯანი, ხელფასს გარდა, ვერ გახვრეტალი გაბი-
კინი არ შეგირებულაი“ — ამტიკციდა მთორ.

„ასეთი პატივანი ასეთი უმეცელი ამ აღდგურ ვერ
არ მდგარაი“ — ყურს ურავდა მურის შესაჯ.
„მაგას რომ პრამის შესადრო, თავს და ქრამის ერთმა
მეფიზე მიინფავსი“ — გველიან სიტყვას არ იშურება
ხეფილი.

„მოდელი მეხუთემ იცოდა, რა ჯიბის რისხვაც იმადგობი“ —
და „ღვიის რისხვამი“.

ზუზა კამივივილი

უსუნურა იზომი

სურთავილი

ქანთ, რას ნარამაკაოც

ცოცო, რას ნარამაკაოც,
რატომ არ მინდა ვეკაო,
მა უსახელი ნარამაკაოც,
კაცი ვერ უფებს არასი.
პაპობებ ეზამს უფლსა,
ვერ უფებს მოლთ, თაჯაო.

მარამან წილარაი

**ღივი პაპაქი პაპაქი
ყავილეობი**

მოსკოვში, გორის ქუჩაზე,
მთხის დაიღვამს ყიფილიაი.
„გემთან“, გაველეს თუ გამოქველეს,
ვლში ურცხვი თვითი და

გოლოთის, ღვეს თითებით,
ციკლა იები ვიჭირავს,
ქორევიბოში გამაფულს,
ზარტო ამის ნიჭი გაქვსი.“

გვერდით ჩავივლი მუშაკარი,
ხეული ლურჯ ყიფილი აიღებთ,
განა ყველაფერს ვასს აღებ? —
ლიბლის უფასოდ არიგებ!

ავლეენები მეორეს:
„ცვერი ნი ხოჩიმ, ლამაზოი“ —
და მაგ ცეცხლსებურ ვიჭირებეს
სულ ცეცხლის ფსად თავიხში

ურნობი; თავკიანად,
ღონითი მანდალიდითი,
ფულს გამყდის და გეას განაგობს
ციცხლად ზაფით ვარტობი.

თუ მილიკელს დალანავა,
გული არ იღვს საჯოკუს,
ზოგჯერ გულსაქულ ვარტობსაქ
მოსკოვერი წულტი არიუნესი.“

თუმცა სურვილი ცას გასცოდა —
და ეს ხუმრობა როლია,
ციციანა ყვაილებს მართალეა
ო ღლი ფულს ცოსინასი.

სე იცულდა ხელი და
იღვსა ფულით კიბეში
და, საღამო ვას, „არაგვიში“
ასპარანტს გაეჭირბობი.“

გეზს იღვს საქათვლოკის,
ბელულ ნაწყენი როდი ხარ,
განარებული მოიბინასი,
გალოებული მოიბინასი.“

განა ზალს ემსახურებოი? —
საფუტხა სურვილის მართავი და —
მეცოდ აღწვილი ფულები
ფესუს, რა მალე გათავდას.“

და ხარ მუღმივი სურვილი
ყოველ ზაღის და ყოველ შიშის,
ის კი არ იცი, ცოცა წულს
რომ არ მოიტანს ყიფილიეთისი.“

მთავი სახეხარამ-ქალაქი

თანამედროვე გიგლია

„მომხმელ ქიდე გაქვრა ღღრბოი ადამის
მოდგაზე და მათ უფლანაობი ადგომილოდ-
ზის კეთება ახველა, ამით უსახლესი სამება
ჩამოადალება: ადამიანის ფეხებს გარეშე გა-
დადგლება, პერას მუხადგნობის გა-
დადგდება“ ადამიანების განმარტობით და
სიცოცხლის ხანგრძლივობის შემაღლება ადგო-
ფრიალობი.

წიხლად განათობი.

სკლასის ისეთი ტექნიკური რეზა გაემარ-
და, რომ ქალაქელ ვეაზე შევაკრებულნი
ადამი იძულებული იყო, ევას შეტასადგო-
ბის მისამართი ცნობათა ბიუროში ყივისა:

— ევა ჩემწმუნეაფელის მისამართი მა-
ბიქვია!

— ცნობათა ბიუროს გამარტობულმა, გა-
რბობტულმა ქალმა ცნობების ღლირინი-
ლი გახვია ადამი:

— ევა ჩემწმუნეაფელის მისამართი: მარ-
ბაბდის XXVIII კვარტალი, მე-100
კორბი, მე-1000 სათული, ბინა
№ 10000.

— როგორ უნდა მოფედე?! — შელდა-
და ადამს.

— გახველ ავერ კოეციკაფელის პროს-
პექტს, შეეხვება გრე სერიის 22-242
ნომრის მანქანს, მარჯვნიდან შემოული,
შეხვდება გრე სერიის და 111-22 ნომ-
რის ავტომანქანას „კოეციკი“. გახსნი მის
კარებს, გაიცილი სალოსი, შიჯ, არ ჩაყ-
დნი თორემ თქვენ სიცოცხლეში ვერ მო-
ხვდები ევას მისამართის განმარტებულ სა-
თულში გვერდს № 20000 ავტომანქანა „მომ-
ბი“. ამხელი შეე, ბოლოთი არ შევიდომი
ავტომანქანის მძღოლი აჭიო მოეცემა ფულს,

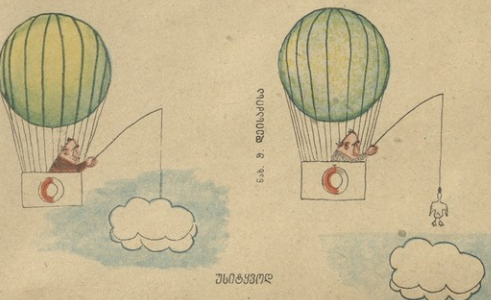
შეგ დიდხანს რომ არ დარჩეთ, რომ მერე
თქვენ, ავტომანქანის დგომი გამოქვერულ-
სა, მათ ტრესტს არ უჩივლით.

როგორც კი ჩამხმელი № 20000 ავტო-
მანქანა, თვალში გეკვამს ერთიმეორეზე
ახვეულნი „ლახურეკეციკი“. ამ მართი-
ლად „მომბიას“ კონტრეპტისონ მთე-
მული ფულით იყიდით ადამიანისტას ატრი-
ბუტებს სე გეგნითია! „ლახურეკეციკის“
მძღოლები ავად ყვიდან ადამიანისტას
ავტომანქანას ამის მუღმი, შედეგებით
„ლახურეკეციკის“ კლდებანი შეეწავალუ-
ბის დაპირებას, დატყებით და გაიცილით
მოტოციკლეტების ტარევისს. მიხვლით მა-
რანდის კვარტალიში. იქ დაეხვდებათ წულ-
ბადიბიუს ქვეშ გაუჭრებოთ სე გეგნითია
წყალბადობის სუფიფიანი ვარტობა აჭეს
მერე კაცუთი ჩამეციკეციკის ატომიბუის
ავტომურ ხაზზე და იქსიმონდის ოფეცი-
ბით მიხვლით ევა ჩემწმუნეაფელის კორ-
პუსაციად, იქ დაეხვდებათ გაჩაყების უეც-
მიფიო არტიტექტურ-ღაბირინი, ჩაბა-
რებით განაყვინდათ გასალოდ ოფეციტეტ-
ქი თუ ფრადულ დასაბურებით, საფე-
ლოთი შელდომის პირდაპირებით, უკონ-
კურსოდ გაიცილით გარაყების ღაბირინის.

ადამს უწინ-ღღრბან ავად ნახეთ სიტე-
ავია, ადირიზა და პირი ზეღისეცენ იბრუ-
ნა, თან განხვდება გაუზამდა მამაზეცი-
ფრს:

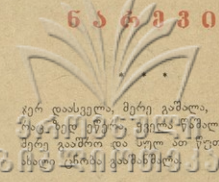
„მოინანე ჩემი შეეღდებანი გოხოვით
დასამარინო თქვენზე გამარტებულ სა-
ზოგადობურ ფულის ბაღში თან თომი და
ბარი მომქექს!“

ამოხლოდ აღმავლი

ნანა მ. ხაჩივანი

სურთავილი

ნაკრები
გერ დასავლეთი მერე გამალო,
ჩემივეს ნახე და ჩემსა ჩემსა,
მთე ვაგნით და სულ თან წულთში
მასელ წიხრად განმარტობი

ზურა მამულაზისი

გაცივი ნაღდდ ცოფავა
თუ დაეხვება წინდანი,
ვარის მსრულელი ცოტაა,
ყვასა — რამდენივინა.

მთავი მამულა

ინახში

სოფლად, ქიცივი მერცხოლოფელს,
სამ დღეს ოფხას პიბინიტი,
მერე სამედიცინოზე
ჩაირიფას ღლიმბიტი.

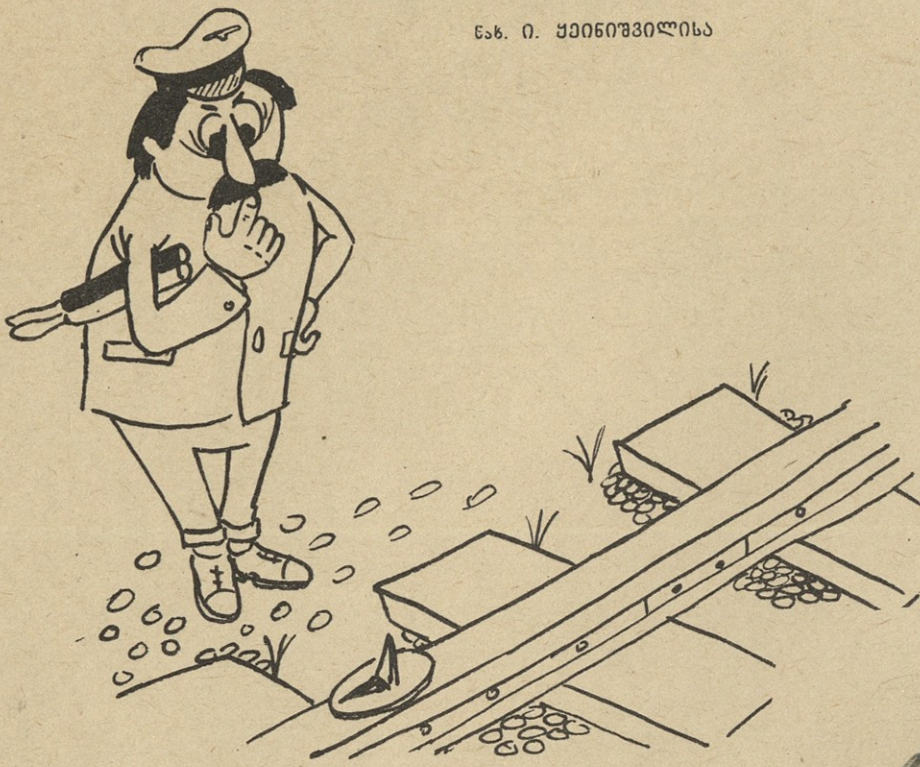
ახლა ქიცივი ექიმია,
მეგრამ სოფლად არ მიდის,
თეთრ ქუცლსა და თეთრ ხალაშიში
ღვას და... ციცივი წულს ყიდის.

შეფე ყვაივი კლინეტიკათის
ზურაველა და კვარევი ზურაველა,
ღღე და ღამე, დიდ მაკალზე,
ამხიზინებს აფხაზურს.

სე იყრის ერთი კიბეში
თავს ხელფასი თერბის, მგონის...
შეფე ყვაივი უფეთ ცხოვრობს,
ციცივი — აკადემიკოსი!

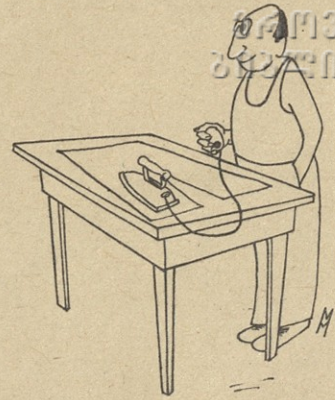
მომხმარე ინახში

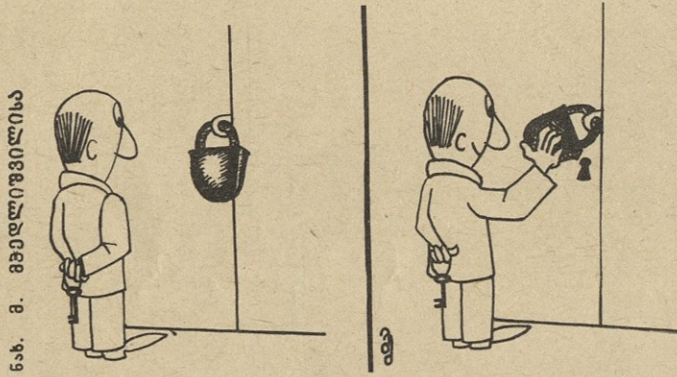

უსიტყვოდ

ნახ. მ. მამალაშვილისა

უსიტყვოდ

ნახ. მ. მამალაშვილისა

უსიტყვოდ

ნახ. მ. ჩხატურიანისა

— მე კი ამოღებ ახალი დავლი!

ჩემი მასკოლი

პარასკევს, სამუშაო დღის მეორე ნახევარში, ტრესტის შიკრიკმა განუფილებები ჩამოიბრინა და გვაუწყა, რომ ჩვენს დაწესებულებაში ღამის ბარის ბილეთებია მოსული. განცხადება მეხვიით გავარდა.

ღღის ბოლოს ადგილკომის თავმჯდომარის ოთახში ტვეა არ იყო. ყველას უნდოდა ღამის ბარში წასვლა და მაღალყელიანი ქიქებიდან კოქტეილის წრუბვა, თუმცა უმეტესობას კოქტეილი მხოლოდ კინოში თუ ენახა. ბედნიერთა სიაში მეც მოვხვდი.

— შაბათს, ზუსტად შვიდ საათზე, ფილარმონიასთან შევიკრიბებით! გამოვეცხადა ადგილკომის თავმჯდომარემ.

— საღამოს შვიდ საათზე, ლავრენტიჩ? — გულუბრყვილოდ იკითხა ვილაკამ.

— შე კაცო, ბარში მიმყავხარო, ხაშზე კი არ გეპატივებთ! — არ დაიბნა თავმჯდომარე.

დათქმულ ადგილას უკლებლივ შევიკრიბეთ. ადგილკომის თავმჯდომარემ ბარში ჩასვლის წინ ნ-წუთიანი ინსტრუქტაჟი ჩაგვიტარა იმის თაობაზე, რომ ღამის ბარი წმინდა ევროპული დაწესებულებაა, რომ ეს არც რესტორანი „არაგვია“ და არც „ნად კუროი“, რომ აქ მთელი საღამოს განმავლობაში ერთი ჭიქა კოქტეილი ან შამპანური უნდა ვიკმაროთ. შემდეგ ვეება/ღამზე ადამის დროის მოდაზე შეკერილი შარვალი შეისწორა და უმაღლესი გემოვნებით მორთული ბარის მარმარილოს კიბეებზე მძიმედ დაეშვა. ჩვენც მას მივყვეით, დარბაზში ყველა ადგილი დანომრირლი იყო. სანდომიანმა ადმინისტრატორმა შეძლებისდაგვარად ყველას თავისი სკამი მიგვიჩინა. ჩვენი ბულალტერი დანომრირლ სკამებს უკვირთ მისჩერებოდა.

როგორც შეთანხმებულები ვიყავით, მაგიდაზე თითო ბოთლი შამპანური და შოკოლადი მოვატანინეთ. სავარძლებში მოხერხებულად მოვეწყვეთ და გავირინდეთ.

ეწრუპავდი შამპანურს, ზედ შოკოლადს ვაყოლებდი, ვლოცავდი ჩვენს ადგილკომის თავმჯდომარეს და აქ შემოსვლის ეამს. მალე ჭიქა მილიანად

გამოცალე. ალკოჰოლმა და ევროპულმა მუსიკამ ნერვულად შემიღიტინა ძარღვებში. ჩვენებს გადავხედე. ყველას სახე წამოჭარხლებოდა და მოუსვენარი ბავშვებივით სავარძლებზე ცქმუტავდნენ.

— ე ბიჭო, თუ არ გაქვს, აგერ ბავშვის პალტოს ფული მიდევს ჭიბეში... მოვატანინებ კილო დასალევს! — გადმომიურჩულა ჩვენი ტრესტის ავტორიტეტმა, 60 წლის ძია ბენომ.

— არ შეიძლება, ეს ბარია! — ავუსხენი ბენოს.

მალე მუსიკოსებმა შესვენება გამოაცხადეს, იმათი ესტრადიდან გასვლა იყო და ჩემს უკან მოგულული „მრავალყამიერი“ გაისმა. მოვტრიალდი და რას ვხედავ! ადგილკომის თავმჯდომარეს თანამოსუფრეებთან ერთად შვიდ ბოთლ შამპანურზე ჭიფი გაუმართავს. იტყვიან სადღეგრძელოს, გადაკრავენ შამპანურს და ზედ შოკოლადს აყოლებენ პუკრივით.

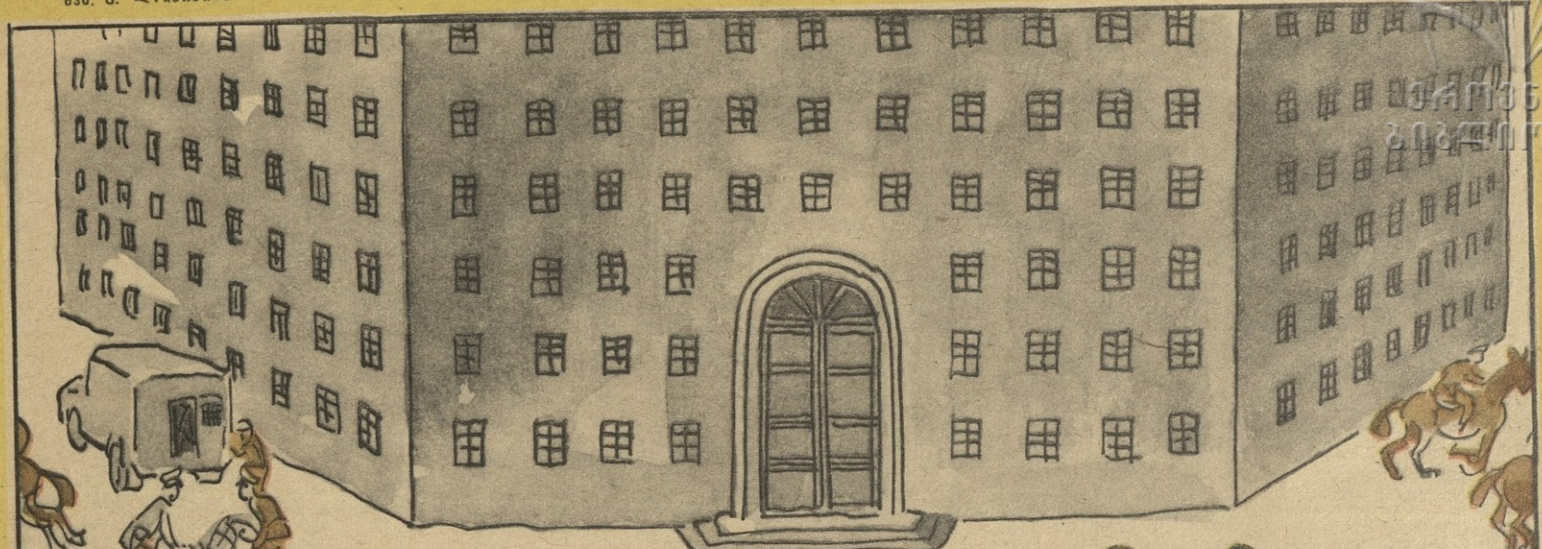
— ახლაც იტყვი უარს? — ჩამომქაჩა ბიჭაის კალთა ბენომ და თვალთ მოქიფივებზე მანიშნა. მოგულული „მრავალყამიერი“, მჭექარე „დადიანის ქალმა“ შეცვალა. ნახევარ საათში კი იაეთი სუფრაკი გაიშალა. პირველი კლასის რესტორნის ადმინისტრატორსაც კი შეშურებოდა.

ალარ მახსოვს, ბოლო ჭიქა შამპანური დავლიე თუ „ენისელი“. გონს რომ მოვედი, ჩემ საწოლზე ვესვენე, დილის შვიდი საათი იყო და ჩემი ცოლი მთვარისა თავზე ცივ საფენებს მადებდა.

— ესაა ღამის ბარში მივდივართ სამსახურიდან ექსკურსიაზეო?! — დილა მშვიდობის მაგიერ მომახალა თანამეცხედრემ. — აქვი, რომელ რესტორანში ჩავისკდა ეგ დასაწავი კუში?! —

მინდოდა მეყვირა, რესტორანში არ ვყოფილვარ, ევროპული სტილის დაწესებულებაში ვიყავი, ძალიან ვეცადე მთელი საღამო ევროპული ვყოფილიყავი. მაგრამ ზოგიერთებმა ისევ ჭიფი არჩიეს ჭველებურად, ჰოდა, თუკი ერთხელ ადამიც შეცდა, განა მე ადამიანი არა ვარ, შე კი ადამიანის შვილო-მეთქი?! — მაგრამ გაღებულ პირში ცოლმა მაცივირიდან გამოღებულ ბორჯომი ჩამასხა და პირი წყლით ამივსო.

თამაზ ყაიხგილი

პირაქუში პენტაგონის ჩარაზულ, ფარდებჩამოფარებული ფანჯრებიანი შენობის წინ ჩაიარა საბროტესტო კონტინენტურმა ლაშქრობამ. ყველა პატოსანი ამერიკელი შეშფოთებას გამოსთქვამს გამაღებელი შეიარაღების გამო, ისინი წინააღმდეგი არიან ამაოდ ისარგებოდეს სახსრები, რომლებიც ასე საჭიროა ქვეყნის უმწვევების სოციალური პრობლემების გადაჭრისათვის, მოითხოვენ მთავრობისაგან ხელი აიღოს ეკონომიკის მილიტარიზაციაზე და უზრუნველბყოს მისი გადაყვანა მშვიდობიან რეღსებზე.

...მაგრამ, მოკლედ, მკვეთრი ბრძანება და პოლიცია უკვე მიათრევს პირველ დაბატონრებულს მანქანისაკენ.

გაჯემეზიდაზ

პენტაგონური როღეო

905

76

31/11